

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **M.F.**

obwinionego z art. 92 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 25 lutego 2025 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść obwinionego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Bielsku - Białej

z dnia 6 lutego 2024 r., sygn. akt IX W 44/24,

- 1. uchyla pkt II zaskarżonego wyroku, tj. rozstrzygnięcie dotyczące orzeczenia wobec obwinionego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym,**
- 2. obciąża Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

M.F. został obwiniony o to, że:

„1) w dniu 30 marca 2023 r. o godzinie 13:43 na ul. Ż. w B., kierując pojazdem marki D. o nr rej. (...) nie zastosował się do nadawanego sygnału i przejechał za sygnalizator, gdy było to zabronione, tj. o czyn z art. 92 § 1 k.w.,

2) w dniu 30 marca 2023 r. o godzinie 13:44 na ul. L. w B. kierując pojazdem marki D. o nr rej. (...) nie zastosował się do nadawanego sygnału i przejechał za sygnalizator, gdy było to zabronione, tj. o czyn z art. 92 § 1 k.w.”.

Sąd Rejonowy w Bielsku-Białej wyrokiem nakazowym z dnia 6 lutego 2024 r., sygn. akt IX W 44/24:

I. uznał obwinionego M.F. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych, z których każdy wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 2.000 (pkt I wyroku);

II. na mocy art. 92 § 3 k.w. orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym przez okres 8 miesięcy;

III. na mocy art. 121 § 1 k.p.s.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w zakresie opłat, zaś na mocy art. 119 § 1 k.p.s.w. oraz § 2 i § 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 zł tytułem zryczałtowanych wydatków poniesionych w toku czynności wyjaśniających i kwotę 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania przed sądem I instancji.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 5 marca 2024 r.

Kasację na korzyść obwinionego wniosł Prokurator Generalny, który zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym z pkt II, na podstawie art. 111 k.p.s.w. oraz art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w., zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego,

a mianowicie art. 92 § 3 k.w. polegające na orzeczeniu w stosunku do obwinionego M.F. środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, mimo iż powołany przepis nie przewiduje możliwości wymierzenia tego środka karnego za przypisane ukaranemu dwa wykroczenia z art. 92 § 1 k.w.”.

W następstwie tego zarzutu skarżący wniósł o uchylenie wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Bielsku – Białej w zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez Prokuratora Generalnego kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Orzekając wobec obwinionego M.F. za przypisane mu dwa wykroczenia z art. 92 § 1 k.w., na podstawie przepisu art. 92 § 3 k.w., środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 miesięcy, Sąd Rejonowy dopuścił się rażącego naruszenia prawa materialnego, gdyż przepis ten nie upoważniał Sądu do orzeczenia tego środka karnego. Wprawdzie ustawodawca przewidział możliwość orzeczenia wskazanego środka karnego, ale dotyczy to sytuacji popełnienia wykroczenia określonego w art. 92 § 2 k.w. W rozpoznawanej sprawie obwiniony M.F. został natomiast uznany za winnego popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 k.w., a nie z art. 92 § 2 k.w. Należy pamiętać, że środki karne, zgodnie z treścią art. 28 § 2 k.w., można orzec, jeżeli są one przewidziane w przepisie szczególnym, a orzeka się je, jeżeli przepis szczególny tak stanowi.

Uchybienie popełnione przez Sąd Rejonowy było rażące oraz miało istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem w jego wyniku obwiniony M.F. doznał dolegliwości, która nie powinna mieć miejsca w przypadku prawidłowego zastosowania przepisów prawa materialnego. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Na zakończenie zwrócić należy uwagę, że Sąd Rejonowy nie ustrzegł się oczywistej omyłki pisarskiej, bowiem w punkcie 1 części wstępnej wyroku z dnia 6 lutego 2024 r. o sygn. akt IX W 44/24 (k – 41) wskazał błędną kwalifikację pierwszego z zarzucanych obwinionemu M.F. wykroczeń, a mianowicie „art. 92a § 1 k.k.”, podczas gdy przedmiotem osądu było wykroczenie z art. 92 § 1 k.k.

Nadto, jak zasadnie zauważył autor kasacji, w punkcie I części dyspozytywnej wyroku Sąd Rejonowy, z naruszeniem przepisu art. 82 § 1 k.p.s.w. w zw. z art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k., zaniechał wskazania zastosowanego w przypadku jednoczesnego orzekania o ukaraniu za dwa wykroczenia przepisu art. 9 § 2 k.w. Mimo to, Sąd prawidłowo uznał obwinionego za winnego popełnienia obu zarzucanych mu czynów zabronionych, z których każdy wyczerpywał znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. i za to podstawie powołanego przepisu wymierzył mu łącznie karę grzywny, stąd stwierdzić należy, iż powyższe uchybienie nie miało istotnego wpływu na treść orzeczenia, nie było też przedmiotem zarzutu kasacyjnego.

[WB]

[a.ł.]